

88287

Kamarád

**časopis věnovaný zájmům přátelství
uznaným vědou a kulturními slávy.**

Stefan L. Kostelníček: Aby bolo jasno. — Dr. J. F.: Wahrheit und Recht.
— Standa Cernil: Kamarád. — Imrich Matyáš: Jeden homosexuální mu-
žedník. Vzpomínám. — Karel Hlubocký: Pohádka máje. Oskara Wildovi.
— Zoltán Skréta: Naším matkám. — Kulturní hlídka. — Redakční a spoi-
kové zprávy. — Naše korespondence. — Odkazy redakce. — K informaci,

Nepřehledněte!

Časopis „Kamarád“ vychází jednou v měsíci a sice každého 15. Předplatné na 12 čísel obnáší Kč 18.—. Jednotlivá čísla Kč 2.—. Při objednávce je nutno udat způsob expedice. Expedovaný časopis jako dopis zvýší předplatné na celý rok o Kč 12.—. Bude-li časopis expedován pod novinovou známkou, povolenou ředitelstvem pošt a telegrafů, zůstává předplatné na celý rok Kč 18.—.

Vhodný dar pro vašeho kamaráda,

Nákladem našeho autora bylo vydáno pro tiskový fond časopisu „Kamarád“ 10 druhů ornamentových pohlednic s různými citáty našich myslitelů a příznivců. Objednávejte a dopisujte jen na našich pohlednicích.

Celá serie 10 kusů za Kč 6.—

Objednejte ještě dnes korespondenčním lístkem na redakci časopisu

„Kamarád“, Brno, Kobližná 10.

882 87

Štefan L. Kostelniček:

Aby bolo jasno! _____

Vydaním prvého čísla nášho časopisu „Kamarád“, musíme pred verejnou verejne prehlásiť, za jakým účelom podujímame sa na vydávanie tohto kamarádskeho časopisu. V prvom rade musíme poznamenať, že pripojujeme sa k tomu istému programu, ktorý má náš bratský časopis vychádzajúci v Prahe. Osmelení veľkým počtom stejnemýšľajúcich hrnenských, ba z ďalekého okolia našich kamarádov, prístupujeme k tej istej práci snaživých prívržencov a združených priateľov v centre našej republiky, aby sme osilnili boj a vydobili víťazstvo Čsl. Ligy pro sexuální reformu, ktorá bola povolená ministerstvom vnútra č. 20267/1932.

Pripojujeme sa tiež za odstránenie trestného zákona a hlavne jeho § 129. Chceme pracovať a naviazať styky so všetkými vedeckými korporáciami a zákonodárnymi inštitúciami, aby sme presvedčili verejnosť o nesprávnom posudzovaní a odsudzovaní tých, ktorí majú lásku k stejnému pohlaviu.

Chceme pracovať na tom, aby sme odstránili všetkých tých z nepoctivej práce, ktorí naše naturálne založenie vyderačským spôsobom zneužívajú. Chceme osilniť pripravujúcú sa nepolitickú organizáciu všetkých homosexuálnych a bisexuálnych osôb, bez ohľadu národnosti a náboženstva a za účelom zaistenia homosexuálneho, kultúrneho, hospodárskeho a sociálneho života sta a státišicovej menšiny tohto založenia v Č. S. R.

Náš boj a program nemôže byť novinkou, veď v starej Sparte bolo považované za akúsi povinnosť, aby muž lnúť láskou k stejnému pohlaviu. Dnes kamarádsky pomer a homosexualita nie je trestná vo Francii, Nemecku, Itálii, Belgii, Portugalsku, Švajciarsku, Černej Hore, v Srbsku, Japonsku, Čine, Turecku, Rusku atď. atď. Chceme bojovať za spravodlivú vec, veď sloboda nášho národa patrí by mala v tomto ohľade aj nám.

Kým homosexualita neporušuje právne a mravné hodnoty, útlu mladost, verejnú mravnosť, kým sa ňou neubližuje nikomu inému, je príkazom ľudskosti, aby nebol nikým porušovaný život homosexuálne založených.

Povinnosťou a úkolom našim bude, aby sme z nevedomosti pochádzajúce bludy, omyly a názory jednotlivcov lekáorskými posudkami a kultúrnymi názorami odstránili. Musíme presvedčovať v našom záujme na poklade vedy lekárskej a prírodovedeckej, že homosexualita je zjav prírodný, že je to nezavinené, nenaučené a preto je do neba volajúcou krivdou, aby v našom štáte niekoľko stotisíc ľudí trpelo urážkami a bolo zákonom preto stíhané.

Vo svetovej kultúre, umení, literatúre a vo všetkom krásnom, čo jednotlivci celému svetu poskytli, majú veľký podiel aj homosexuálne založení. Není potrebné uvádzať mená, veď je nám známo z dejín svetových a rôznych záznamov historických, že nepočítne mnoho našich vytvorilo celý rad krásnych vecí, ktoré tak veľkou vzácnosťou a obľubou obdivuje čínešný svet. Je zvlášť potrebné dnes, keď sa stáva sexuálna otázka aktuálnou, aby sme tejto doby využili a odňali závoj aj nášho života a cestou vedeckou poučili, že „všeckému rozumieť, znamená všetko odpúšťať“.

Vieme, že nenajdeme hneď pochopenia a preto budeme pri-nášať v každom čísle historické faktá a dáta jak minulosti tak aj súčasnej doby; budeme uverejňovať články vedecké, aby sme oboznámili všetkých našich čitateľov, priaznivcov, že na základe toho patrí nám úplná voľnosť žiť a pracovať tak, aby sme nie len my sami mohli mať z toho radosť, ale aj verejnosť ukázala svoje schopnosti a sily vo forme samostatného sdruženia, že nie je sme na podporovanie nemravnosti, ba naopak chceme našich poučiť a priviesť k čínešnej a mravnej práci, usporiadaním vedeckých prednášok, sjazdov, verejných a členských schôdzí, zakladaním vzdelávacích a odborných sdružení, zariadovaním knižovni, čítareň, vydávaním brožúr a kníh úradmi povolených.

Chceme upadnúvši do veľkej núdze a zúfalstva pomáhať pravnými a lekáorskými poradami. Pevne veríme, že nie len verejnosť, ale aj úrady našej poctivej snahe pôjdu po ruke.

Ubezpečujeme všetkých našich priaznivcov a nepriateľov, že našou prácou chceme docieľiť len pekných a užitočných výsledkov.

V našej spravodlivej práci aj Boh nám musí pomáhať a preto volám ku všetkým, ktorí nás poznajú, aby nás neodsudzovali, ale morálne nám napomáhali v čínešnej snahe a umožnili nám medzi verejnosťou pracovať na poli kultúrnom, osvetovom, hospodárskom a sociálnom, dl'a svojho založení a charakteru.

Tejto práci privolávam mnoho zdaru!!

Wahrheit und Recht. ---

Als ich gebeten wurde dem „Kameraden“ zum Geleite ein paar Worte mit auf den Weg zu geben, wollte ich zuerst ablehnen. Nicht vielleicht deshalb, weil ich mich scheue mich zu exponieren, der Grund ist ein anderer. Es ist schon soviel über die Frage der Homosexualität gesprochen und geschrieben worden, daß man nur mit innerlichem Widerstreben zur Feder greift, weil man sich sagen muß, daß nur krasse Unintelligenz und absichtliches Nichtverstehenwollen, im Verein mit einer heuchlerischen Moral die Faktoren sein können, die es verhindert haben, daß der mittelalterliche § 129b nicht längst gefallen ist. Genannter Paragraph, ein Rest österreichischer Kasemattenpolitik und jesuitischer Intolleranz, sieht für gleichgeschlechtlichen Verkehr eine Kerkerstrafe von 1 bis 5 Jahren vor. Zur Erklärung für Laien ganz kurz Folgendes: Jeder Arzt und jeder halbwegs gebildete Mensch weiß heute, daß die Homosexualität eine eingeborene Veranlagung ist. Jedoch auch im schlimmsten Falle, das heißt dann, wenn die Natur etwas unnatürliches schaffen kann, stellt sie einen offenen Widerspruch dar, es müßte sich daher wenigstens um eine Krankheit handeln. Wenn sich die maßgebenden Stellen darüber klar sind, gibt es für sie nur zwei Möglichkeiten: Entweder Abschaffung des Paragraphen, da man ja einen Kranken nicht mit Kerker heilen kann, oder das Mittel, diese sogenannte „Krankheit“ zu heilen. Das ist wohl die einzige Lösung dieser Frage, die einer verstandesgemäßen Prüfung standhält, wenn man nicht etwa zu dem alten spartanischen Gesetz zurückgreifen will, daß bestimmte, daß kranke und schwächliche Kinder, außerhalb jeder rechtlichen Grundlage, sofort nach der Geburt im Teygetosgebirge ausgesetzt wurden. Wir Homosexuellen sind soviel Unrecht und Verfolgungen gewohnt, daß uns auch das nicht besonders wundern könnte. An dieser Stelle kann ich meinen Kameraden einen schweren Vorwurf nicht ersparen. Der Vogel Strauß hat die Gewohnheit den Kopf in den Wüstensand einzuwühlen, wenn er verfolgt wird. Warum? Ja, er ist eben ein dummer Vogel und glaubt, daß ihn die Jäger nicht sehen, weil er selbst für den Augenblick nichts sehen kann. Wie wollen wir kämpfen

und wie wollen wir siegen, wenn wir so töricht sind, wie dieses vernunftlose Tier?? Wie sollen wir auch nur den geringsten Erfolg haben, wenn Neun Zehntel von uns unsere Sache und damit sich selbst verleugnen? Nichts fehlt uns, als die geschlossene, große einheitliche Front. Darum fort mit der Feigheit, fort mit der Unglückseligkeit und dem ewigen um Verzeihung betteln! Wir müssen uns zu dem Bewußtsein durchringen, daß auch wir Menschen sind, die ein Recht auf Leben und Liebe haben, daß auch wir berechtigt sind den Kopf hochzuhalten und Freuden und Schmerzen dort zu geben und zu empfangen, wo es uns unsere Natur unerbittlich vorschreibt. Und wenn wir leiden, dann ist es unser Leid, das nur uns gehört und auf das wir stolz sind. Unser Panier aber muß andere Worte tragen: Wahrheit und Recht. Und mit diesen Worten will ich schließen. Mögest du, Kamerad, mit ihnen den Kampf beginnen und siegreich zu Ende führen.

Glück auf den Weg!

Dr. J. Schwarz:

(Překlad.)

Pravda a právo.

Když jsem byl požádán, abych napsal pro „Kamaráda“ několik úvodních slov, chtěl jsem původně odmítnouti. Ne snad proto, že bych se styděl zasaditi se o jeho věc, ale byl zde jiný důvod. O otázce homosexuality se již tolik mluvilo a psalo, že se člověk jenom se zdráháním chápe pera, neboť si musí říci, že pouze neinteligence a čímslý nedostatek vůle k pochopení spolu s pokryteckou morálkou jsou činiteli, kteří způsobili, že středověký § 129 již dávno nebyl odstraněn. Podle tohoto paragrafu, který jest zbytkem rakouské kasematské politiky a jezuitské nesnášenlivosti, trestá se stejnopohlavní styk žalářem od 1 do 5 let. Na vysvětlenou uvádím laikovi toto: Každý lékař a každý jen trochu vzdělaný člověk ví dnes, že homosexualita jest vrozená. Ale i v nejhorším případě, t. j. kdyby mohla příroda vytvořiti něco nepřirozeného, byl by zde úplný rozpor. Muselo by tedy jíti alespoň o nějakou nemoc. Jestliže si to příslušní činitelé uvědomí, mohou nastati pouze dvě možnosti: buď odstranění paragrafu, protože se nemocný nemůže vyléčiti žalářem, anebo nalezení prostředku, který by tuto tak zvanou „nemoc“ vyléčil. To jest jistě jediné rozumné řešení naší otázky, nechceme-li se vrátiti ke starému spartskému zákonu, podle kterého nemocné a slabé děti byly hned po porodu bez jakéhokoli právního podkladu pohozeny v pohoří Teygetos. Uvykli jsme již tolik bezpráví a pronásledování, že bychom se tomu ani nyní mnoho nedivili. Na

tomto místě však nemožno našim kamarádům odpustiti těžkou výtku Pštros, který jest pronásledován, schová hlavu na poušti do písku. Proč? Inu jest hloupý pták a myslí si, že ho lovec nevidí, poněvadž sám také chvíli nemůže nic vidět. Jak chceme bojovat a jak máme zvítězit, budeme-li tak pošetili jako tento nerozumný pták? Jak máme dosáhnout bytí i nejmenšího úspěchu, jestliže devět desetin našich svou věc a tím i sebe zapírá? Nic nám nechybí než ucelená, velká, jednotná fronta. Proto pryč se zbabělostí, pryč se zmučenou tvářností a stálým doprošíváním se. Probuďme v sobě vědomí, že jsme také lidmi, kteří mají právo na život a lásku, že můžeme také my kráčet se vztyčenou hlavou, v radosti i holi, tak jak nám to neúprosná příroda určila. A budeme-li trpěti, bude to našim utrpením, jež patří nám a na něž budeme hrdi. V našem štítě však musí býti jiné heslo: **P r a v d a a p r á v o**. Těmito slovy končím. Kamaráde, kéž bys jimi svůj boj započal a dobyl vítězství. Na tuhle cestu mnoho zdaru!

Všem čtenářům a příznivcům našeho hnutí a jeho časopisu „Kamarád“.

Vydavatelství časopisu se svým redakčním kroužkem a výborem v Brně, připojilo se k boji ke kamarádskému časopisu „Nový Hlas“ v Praze, aby zesílilo boj za stejný cíl s přáním, aby náš časopis vnikl tam, kam se dosud nepodařilo „Novému Hlasu“ a rozšířil společnou práci na celém území naší republiky. Tímto prvním číslem slibujeme všem čtenářům a příznivcům i bratrského časopisu „Nový Hlas“ v Praze, že po dohodnutí s jeho funkcionáři vytrváme v boji a v práci až do doby, kdy svých práv, které nám náleží před Bohem a lidmi docílíme.

Vyzýváme všechny, kterým se naše první číslo dostane do rukou, aby bez obav propagovali a rozšiřovali orgán našeho hnutí.

S provoláním zdaru našemu prvnímu kroku:

REDAKCE.

Agituje v řadách našich kamarádů. Rozšiřujte náš časopis a oznamte nám adresy našich příznivců, na které bychom zaslali ukázkové číslo. Sdělte své názory a zašlete písemné projevy.

Vzpomínáme!

Dne 14. května t. r. dožil se 64tých narozenin Dr. Magnus Hirschfeld, zdravotní rada a přísečný soudní znalec v Berlíně, který jest znám našim kamarádům z přednášek, které konal v Praze, Brně a Bratislavě. Není zajisté člověka mezi inteligenty, kdo by neznal jméno Hirschfeld, které proniká dnes všemi kulturními státy.

K jeho 64tým narozeninám přejeme mu hojně zdraví a síly, aby mohl pracovati dále s úspěchem ve vědě sexuální a neurologické.

Přejeme mu z celého srdce, aby věk svůj nikdy nedokončil, ale aby žil ve dlouhém zdraví na věky.

Karel Hlubocký:

Oskaru Wildeovi.

Vy velký hrdino —
vy muži přesvatý
před Vámi poklekám
a zdravím Vás
Vy dovedl jste bojovat —
ten boj tak ukrutný
již stihl také
nyní nás.

Chceme se rvát
chceme se bít
své velké štěstí
vydobít si chcem
milovat a žít jak cítíme
v raj proměnit chcem
naši zem.

Ač sláb vy bojem padl jste
my za Vás chcem se mstít
dost hořkých slz a bolestí
jsme lidmi přec
a chceme jako lidé
také žít!

Co vykonáte, předplatíte-li si „Kamarád“ a „Nový Hlas“?

- 1.) Utužíte velké řady bojujících za zrušení § 129 lit. b) tr. zák.
- 2.) Potvrdíte, že chápete náš spravedlivý boj.
- 3.) Budete vzorným příkladem svým kamarádům.
- 4.) Přispějete k zajištění dvou stejných časopisů, které hájí Vaše vlastní zájmy.
- 5.) Budete žít blahým uspokojením, že jste vykonal část své svaté povinnosti.

Jeden homosexuelný mučedník.

Píše Imrich Matyáš z Bratislavy.

Zo sto tisíc, ba z miliona homosexuálnych mučedníkov prejednávame v krátkosti iba jedného jediného. Kdo sa vedecky zaoberá otázkou homosexuality a nahliadne do dejín národov a kmeňov ľudstva a zkúma tento všeobecný a v každej dobe prichádzajúci normálny zjav, musí uznať, že ani jeden národ nemal a nemá toľko nevinných obetí a mučedníkov, jako obec homosexuálna. Keď patríme po príčine tejto neodôvodnenej perzekúcie a ziskáme, prečo deje „biely kmeň“ skoro 2000 rokov toľko krivd a nespravodlivostí voči homosexuálnym, zistíme, že je to ľudská pošetilosť. Ľud, (i niektorí „inteligenti“) si predstavujú homosexuálnych jako hriešnikov, padákov, požitkárov a štítia sa ich. A opak je pravda, homosexuálni sú medzi nami prebývajúci pracovití, nikomu neškodní, telesne a

duševne úplne zdraví, normálni ľudia, ktorí sa nemajú prenasledovať a ponižovať, ale dať im možnosť k vyvinutiu ich výtečných a šlachetných kultúrnych a mravných schopností. Staré Grécko tak učinilo, povolilo, ba podporovalo homosexuálnu lásku a tým využilo a fažilo veľké kultúrne a majetkové dobro pre štát a ľudstvo. Kdo zná dôkladne grécku históriu, k povedanému prikývne a kto sledoval vývin európskej kultúry nájde, že vo starej antickej kultúre má ľvi podiel homosexuálna láska a na tejto homosexuálnej gréckej kultúre je budovaná dnešná kultúra, ovšem brzdená kresťanstvom. Ale k veci!

Z veľkého množstva homosexuálnych martýrov, jako sme to shora uviedli, pojednáme život jedného mučeníka a to život arcivojvodu Ľudevíta Viktora z rodu Habsbursko-Lothringského. Narodil sa dňa 14. V. 1842 (pred 90 rokmi). Jeho matka, bola v intrikách dobre známa arciknežna Žofia, ktorá vo svetoznámom prekrásnom kaštieľi Schönbrunnskom pri Viedni porodila svojho zdatného, ale nešťastného syna. Jeho otec bol arciknež František Karol a jeho bratia boli cisár a kráľ František Jozef (1830—1916). Druhý brat bol slabomyslný arcivojvoda Karol Ľudvik a tretí brat bol admirál, neskoršie atentátom ukončujúci život, mexický cisár Maximilián (1832—1867). Historik Max Revers, nám slúži výtečným prameňom o arciknežovi Ľudevítovi Viktorovi a pod názvom „Erzherzog Ludwig Viktor von Oesterreich“ píše o ňom, že bol jedným

Kämpft mit uns

**gegen Schande und Unrecht, gegen den
in einem Kulturstaate unmöglichen**

§ 129!

Prispějte každý na tiskový fond
časopisu „KAMARÁD“!

Příští číslo „Kamarád“ vyjde
15. června 1932.

z největších martýrov homosexuálních, který vzdor svojho láskavého chovania a pre svoje demokratické smýšľanie, nemôhol si získať obľubu u viedeňskej kamarily a to len preto, lebo bol homosexuálnym. Vzdor tomu bola doba, keď bol vážnym kandidátom jednej kráľovskej koruny. K tomu všetkému bol obdarený najbystrejším rozumom svojho rodu. Mladý arciknieža, jako správne Reversi o ňom súdi, bol si už jako mladík vedomý svojho zvláštného pohlavného založenia, ktoré mu neuprositeľne a nežiadane príroda položila do koliesky. On, ktorý bol nad mieru obdarený pozemským bohatstvom a telesnou krásou, si zo svojho homosexuálneho založenia veľké výčitky svedomia nerobil (a správne!). Jeho lokaj, jedca sympatický muž, poučil arciknieža o schôdzkách a lokáloch homoerotických vo Viedni. Bismark (1815—1890) nemecký kanclér, ktorý bol očarancou a osobným priateľom bavorského homosexuálneho kráľa Ludevíta II. (1845—1886) sa k arcikniežaťovi stran jeho pohlavného založenia shovievave a zdržanlivo choval. Vôbec mu to nezazlieval, len mal obavy, že vraj homosexuálni prídu k moci. (Poznámka: Tato obava je neodôvodnená, ponevác homosexuálni mocnári, jak je to z historie známe, vládli k dobru a k blahu svojho národa.) Na svoje nešťastie, arciknieža nenávidel militarismus, len sa zaujmal o peknych dôstojníkov v armáde. Cisár František Jozef chytro zbadal na L'ud. Viktorovi nevlúdne chovanie k armáde a preto mu ponuknul v Salzburgu význačnú civilne uradničskú posiciu, tú však on neprijal, ale prežíval svoj život v umení a vo vede

a v charitatívnej službe svojich bližných. Neskôr sa stal dodičom ohromného majetku tetky Karolíny. Zariadil si vo Viedni nádherný palác, kde sa zdržoval v zime a v lete mal pobyt v „Klessheim“ pri Salzburgu. Arciknieža bol mecenášom umenia. Najmä miloval hudbu a maliarstvo. Bol veľmi učený a v inteligencii prevyšoval svojho cisárského brata. Jeho vkus jak v mode, tak v zariadení bytov, bol smerodajným vo Viedni. Nashromáždil bežom niekoľko rokov jedinečné umelecké diela a je veľkou škodou, že tieto neboly po jeho smrti ponechané. Je zaujímavé, že tento „vyvrhlec človečenstva“ (jako to niektorí „ľudia“ neodôvodnene menujú) čo všetko činil v prospech krásneho umenia a koľko utrel slz, veľkolepou podporou pre biednych. Po jeho smrti však byly věci lacno v licitácii odpredané, len aby sa zbavili pamiatky „toho“. Jeho okúzlovacie chovanie, jeho vysoká morálka a v tichosti prevádzaná dobročinnosť, prevyšovaly ostatných Habsburgov, ktorí nesmierne bažili po telcených rozkošach a nemravnostiach. Mnoho existenci založil a podporoval (pisateľovi je známy jeden pád vo Veľkej-Kanúzi, kde jednému zariadil kožušinárský obchod). Salzburg si ho tak obľúbil, že k jeho účte pomenovali jeden most. Jeho dom vítal veľké množstvo hostí a jeho stôl ponúkal laktnár každého k hostine. Keď nastal rozvar medzi cisárovnou Alžbetou (1837—1898) a jej manželom, šuškalo sa k tejto dvornej senzácii i o „mužskej láske“ arcikniežata. Neskôr sa o tom dozvedeli i užší členovia rodiny, len cisár nie. Ministerský predseda Taaffe pokusil sa cisárovi toto tajomstvo jeho brata prezradiť, ale cisár ho kývnutím ruky umlčal. Nad dvorný majster, princ Konstantin Hohenlohe (1828—1896), ktorý tiež chcel cisárovi o intimnostiach arcikniežata L. Viktora referovať, zároveň lak pochodil jako Taaffe. (Konec v nasl. čísle.)

Pryč s § 129 trest. zák. lit. b.!

Tato anachronická zřícena nepatří do
kulturního a pokrokového státu!

Pryč s křivdou a bezprávím!

Standa Černil:

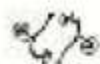
Kamarád.

(Mistru Š. L. Kostelníčkovi.)

Z vonných bílých květů jsi vzešel. —
Jaro tě doneslo, v květnu jsi přišel.
Jsi čistý a mlád —
Vítám tě za všechny, vítám tě rád!

Jsi naším vůdcem, oporou a jasem
Hrdě doznej pevným hlasem,
že stojíš mnohých daleko výš,
že za svůj sklon se nestydíš.

Kamaráde, stikni pak ruku všem
a slib, že v boji budeš vítězem,
že hrdě hájíš čistý zájem náš
a za svatou naši věc i život dáš!

*Necht přetvářka
a falešný stud
nebrzdí náš poctivý boj.*

a v charitatívnej službe svojich bližných. Neskôr sa stal dedičom ohromného majetku tetky Karolíny. Zariadil si vo Viedni nádherný palác, kde sa zdržoval v zime a v lete mal pobyt v „Klessheimu“ pri Salzburgu. Arciknieža bol mecenášom umenia. Najmä miloval hudbu a maliarstvo. Bol veľmi učený a v inteligencii prevyšoval svojho cisárského brata. Jeho vkus jak v mode, tak v zariadení bytov, bol smerodajným vo Viedni. Nashromáždil počas niekoľko rokov jedinečné umelecké diela a je veľkou škodou, že tieto neboly po jeho smrti ponechané. Je zaujímavé, že tento „vyvrhlec človečenstva“ (jako to niektorí „ľudia“ neodôvodnene menujú) čo všetko činil v prospech krásneho umenia a koľko utrel slz, veľkolepou podporou pre biednych. Po jeho smrti však byly věci lacno v licitácii odpredané, len aby sa zbavili pamiatky „toho“. Jeho okúzlovacie chovanie, jeho vysoká morálka a v tichosti prevádzaná dobročinnosť, prevyšovaly ostatných Habsburgov, ktorí nesmierne bažili po telesných rozkošiach a nemravnostiach. Mnoho existenci založil a podporoval (pisateľovi je známy jeden pád vo Veľkej-Kaniži, kde jednému zariadil kožušinárský obchod). Salzburg si ho tak oblúbil, že k jeho úcte pomenovali jeden most. Jeho dom vítal veľké množstvo hostí a jeho stôl ponúkal lakmár každého k hostine. Keď nastal rozvar medzi cisárovnou Alžbetou (1837—1898) a jej manželom, šuškalo sa k tejto dvornej senzácii i o „mužskej láske“ arcikniežata. Neskôr sa o tom dozvedeli i užší členovia rodiny, len cisár nie. Ministerský predseda Taaffe pokusil sa cisárovi toto tajomstvo jeho brata prezradiť, ale cisár ho kývnutím ruky umlčal. Naddvorný majster, princ Konstantin Hohenlohe (1828—1896), ktorý tiež chcel cisárovi o intimnostiach arcikniežata L. Viktora referovať, zároveň lak pochodil jako Taaffe. (Konec v nasl. čísle.)

Pryč s § 129 trest. zák. lit. b.!

Tato anachronická zřícena nepatří do
kulturního a pokrokového státu!

Pryč s křivdou a bezprávím!

Standa Černil:

Kamarád.

(Mistru Š. L. Kostelníčkovi.)

Z vonných bílých květů jsi vzešel. —
Jaro tě doneslo, v květnu jsi přišel.
Jsi čistý a mlád —

Vítám tě za všechny, vítám tě rád!

Jsi naším vůdcem, oporou a jasem
Hrdě doznej pevným hlasem,
že stojíš mnohých daleko výš,
že za svůj sklon se nestydíš.

Kamaráde, stikni pak ruku všem
a slib, že v boji budeš vítězem,
že hrdě hájíš čistý zájem náš
a za svatou naši věc i život dáš!

*Necht přetvářka
a falešný stud
nebrzdí náš poctivý boj.*

Karel Hlubocký:

Pohádka máje. ---

Mým kamarádům Zdeňkovi a Jarovi.

Všichni lidé v životě vrací se vzpomínkami na uplynulé časy a hřejí se teplem, jež z krásných vzpomínek číší.

Je-li nám čtrnáct let a vcházíme-li do údobí praktického života, vzpomínáme s lítostí na uprchlá dětská léta, na všechny ty veselé kousky a radostné chvílky. Tu zdá se nám, že se již tak dobře nikdy nebudeme mít a je nám tolik líto uprchlého mládí. A tak zvolna vcházíme do údobí nového života a pochopujeme, že život sám není jen bezstarostné mládí, ale také trochu práce a snažení. Je to nejkrásnější doba našeho životního rozkvětu. Vše vnímáme, na vše reagujeme, za vše jsme ochotni se bit a ve všem vidíme křivdu na mládí páchanou. Zájeme pravým tempem života a neohlížíme se zpět. Jde jen o to, jak žijeme a jak si svůj život utváříme.

Přejdou však léta bujnosti a veselosti a vcházíme do údobí zrakosti, kdy máme státí již jako ucelený člověk, jako muž, pro něhož již není romantismu mládí, ale plná životní odpovědnost. A potom přichází kapitola poslední a s ní i nejvíce vzpomínek. V této poslední kapitole přehlížíme vše, co jsme na světě dobrého vykonali a v jakém se nám to jeví světle. Někdo má krásné vzpomínky mladých let, jinému při vzpomínce vlnou oči a někdo jen mávne resignovaně rukou. K někomu byl život štědrý, jinému přinesl jen zatrpklý úsměv a bolest od začátku až do konce. — — —

Říká se, že nemáme vzpomínati minulosti, která jen zatěžuje. Avšak člověk se ze vzpomínek učí a nabývá správnějšího názoru na své okolí a na celou lidskou společnost. Musí vzpomínat již proto, aby znovu neklesl do starých chyb, ale aby se stával stále lepším a lepším členem lidské společnosti.

Přicházejí nám často takové chvíle tesknoty a zádumčivosti, ve kterých obraz minula se nám postaví tak neodbytně do očí, abychom tu či onu příhodu si zapsali, tak jako dějepisci píší dějiny. Nejkrásnější vzpomínkou minula bývá vzpomínka na naši první lásku. Ta ze srdce nikdy nezamízá. Je to vzpomínka trvalé krásy, kterou si uchováváme v srdci, již hýčkáme a ošetřujeme.

Jsme-li básníky, píšeme slova, jež se nám při vzpomínce vybavují z paměti, abychom si tuto památku kdykoliv mohli jasně vy-
bavit před svým zrakem. Takovým básníkem byl Kamil Dolenský.

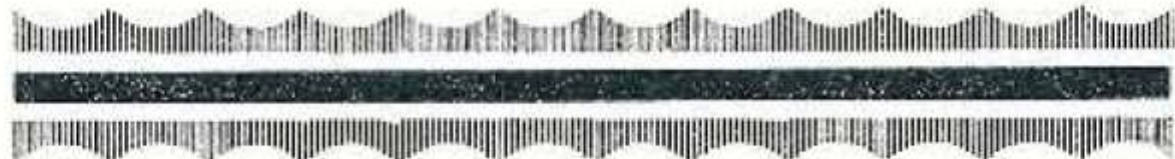
Byl první máj. U staré myslivny na konci vesnice se ponejprv
uviděli Kamil a Stáňa. Tam poprvé se jejich oči na sebe zadívaly a
na tváři obou zračil se úsměv radosti z něčeho, co přišlo tak neoče-
kávaně. Kamil, mladý učitel a Stáňa, student. — — —

Spolu se toulají hlubokými lesy, držíce se za ruce, v očích plno
něhy a vyhýbají se na cestě i malému mraveněčkovi, aby ušetřili jeho
život. Jejich srdce jsou naplněna čistou láskou. Pijí spolu ze stu-
čánky a naslouchají zpěvu mladých opeřenců. Oba jsou nesmírně
šťastní a Kamil slibuje Stáňovi věčné přátelství. — — —

Jednoho dne loučí se Kamil se svým druhem a odjíždí do
Prahy na nové působiště. Stáňa vrací se smuten ztichlým lesem. Na
malému paloučku slýbá se pro kopretinu a se zatajeným dechem trhá
jeden lísteček za druhým: Miluje mne, nemiluje mne? Osud je mu
přízniv. Kamil ho má rád. Je mu věrným druhem a Stáňa šeptá
svou velkou lásku stromům v lese a staré myslivně, u které se po-
zuáří a která jediná byla svědkem jejich velké lásky. Stáňa, nepoznav
doposud dobrého kamaráda, nemohl ani přirovnat Kamila k jiným
a hloubat o jeho slovech. — — —

Čas mijel. Odešel máj, odešel i Kamil.

Stáňovi vůbec nepsal. V Praze si našel jiné kamarády a Stáňa
zmizel z jeho myšlenek.

Žádejte časopis „Kamarád“ v prodejnách,
čítárnách, kavárnách a restauracích!

